

Βρυσικιώ τικα □□ ανέκδοτα □ - □ Καραμπναριώ τικα □ μασάλια.

Ο Πουτιόλης □□ λισπέρς.

Τα παλιά χρόνια, όταν το χωριό μας είχε πολλούς κατοίκους και πολλά πιδούδια,

όταν αυτά τέλειωναν το δημοτικό οι μπαμπάδες τους διάλεγαν ποια από αυτά θα ακολουθούσαν το επάγγελμα του γεωργού και ποια θα γίνονταν τσοπάνηδες. Τα έξυπνα και συγκροτημένα παιδιά τα κατεύθυναν στο να γίνουν καλοί αγρότες, καλοί λισπέρδισ και τα λιγότερο έξυπνα, τα “αβανάκα” τα προόριζαν για τα πρόβατα.

Ο Αποστόλης, ο Πουτιόλης, φέτος τελείωσε το δημοτικό ή καλλίτερα τον τελείωσε ο δάσκαλος αγανακτισμένος με “τνιαβανακιάτ”.

Τον φώναξε ο μπαμπάς του παράμερα από τα άλλα παιδιά του και του είπε:

Πουτιόλη, συ πιδιμ δεν κανς για λισπέρς γι’ αυτό απού μιθαύρου θα σι προυβουδήσου στα πρόβατα κουντά στουν τσιουμπάν μας για να μαθένς..

Ο Πουτιόλης γάνιασε πολύ γιατί ήθελε να γίνει γεωργός.

Ρε μπαμπά γω θέλου να γένου λισπέρς,

Για να γενς λισπέρς πιδούδιμ χράζιτι μυαλό κι συ τέτοιο δεν έχς χιούτς.

Που ξέρς συ ρε μπαμπά; δοκίμασι μι πρώτα κι’ αν δε τα μπασιαρνήτησου τότε προυβόδσι μι στα πρόβατα.

Καλά έτσ θα φκιάσου.

Την άλλη μέρα το πρωί έξεψαν τα βόδια στο γκαγκλί, φόρτωσαν και την παπάρα επάνω και πήγαν στο χωράφι για όργωμα. Μαζί τους πήγε και ο θείος του Αποστόλη, ο αδερφός του μπαμπά του.

Ξέξεψαν, έριξαν το αλέτρι στο χωράφι και ο μπαμπάς του έσυρε τα βόδια κοντά στο ζυγό της παπάρας.

Άντι Πουτιόλη χάιτσι τα βόδια κι ζέψτα να ουργώσουμε.

Ο Αποστόλης ήξερε ότι δε θα τα καταφέρει να ζέψει τα τεράστια γι' αυτόν βόδια και κάτι σκαρφίστηκε στο μυαλουδάκι του και ας έλεγαν ότι δεν είχε. Έκανε τρεις τέσσερις προσπάθειες να τα ζέψει αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Μπαμπάς του αγανάκτησε και θυμωμένος του είπε:

Αφού δεν μπουράς ρε πιδούδμ, τι μας πιδεύς κι μας; Άντι να σι κάνου τσιουμπάνη να τιλιώνουμε μι σένα.

Ρε μπαμπά για νά μάθου πρέπει να δουκιμάσου μι τι σας, να ζέψου πρώτα κάνα δυο τρεις φουρές σένα μι του ν νταήμ του ν Γιάννη κι άμα πάρου του κουλάει να διεις που θα ζέψου κι τα πράματα.

Ρε μπάτη σα να έχει δικιου Πουτιόλς, μίλησε ο θείος του

Με τα πολλά , με τα λίγα, έστερξε ο πατέρας του να ζευτεί μαζί με τον αδελφό του στο ζυγό για να πάρει το κολάι ο γιος του.

Παίρνει τη τριχιά από τα βόδια ο Αποστόλης και δένει μ' αυτήν τον μπαμπά του και το θείο από το λαιμό, ύστερα τους έξεψε στην παπάρα και ξεκίνησε το όργωμα. Στα παραδίπλα χωράφια όργωναν και κάμποσοι άλλοι χωριανοί, είδαν τον Αποστόλη να έχει ζέψει τους δυο άντρες στο ζυγό

και να οργώνει, ήλθαν κοντά τους και απολάμβαναν το θέαμα χλευάζοντας τους δυο άντρες. Ένας από αυτούς λέει στον Αποστόλη.

Γιασιά ρε Πουτιόλη, μακάρ' τέτοια αβανακιά να είχε κι ο θκιοσυμ γιος.

Το μπουρί του Λάμπου.

Ο Λάμπος άργησε να παντρευτεί, είχε περάσει τα τριάντα όταν μια θεία του τον προξένηψε

Καραμπναριώ τικα μασάλια

Συντάχθηκε απο τον/την Θεόφιλος

Σάββατο, 30 Απρίλιος 2011 19:33 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 30 Απρίλιος 2011 19:43

και τον πάντρεψε με μια ομορφούλα αλλά “χουλούζα” κοπέλα. Ύστερα από ένα χρόνο η γυναίκα του έμεινε έγκυος. Όταν φούσκωσε η κοιλιά της και “μπιλιέντσι” ότι είναι γκαστρωμένη, ο Λάμπος πήγαινε στο καφενείο και με φουσκωμένα τα στήθη του από περηφάνια διαλαλούσε ότι θα κάνει γιο.

Από το λέγε λέγε του οι χωριανοί τον πήραν στο ψιλό και όλο τον ρωτούσαν:

“Λάμπου τι θα γινηήσει η γυναίκα σου;” και αυτός απαντούσε με ικανοποίηση:

Σιρκό ρε χαμένδης, μι τέτοιο μπουρί που έχου κι τβάτηψα πιδούδι θα γινηήσι.

Το πράμα πήρε έκταση και όπου τον συναντούσαν η ίδια ερώτηση:

“Λάμπου τι θα φκιάσι γυναίκας;” Κι η απάντηση του Λάμπου πάντα η ίδια.

“Μι τέτοιο μπουρί που έχου σιρκό θα γινηήσι.

Ήρθε η μέρα και έσπασαν τα νερά της Λάμπαινας, φώναξαν τη μπάμπω να τη βοηθήσει να γεννήσει και ύστερα από λίγη ώρα βγήκε η μαμή από το δωμάτιο της λεχώνας κρατώντας στα χέρια της το διάδοχο του Λάμπου, ένα αγοράκι που όμως ήταν μαύρο σαν κατράμι, είχε χρώμα κατσφέλκου, με πολλά κατάμαυρα μαλλιά ενώ ο Λάμπος ήταν ασπριδερός.

Τον πλησίασε η μπάμπω και δείχνοντας το νεογέννητο του λέει:

“ Λάμπου πρέπει κάπου κάπου να τνιάϊζ του μπουρίσς, να τώρα απού την πουλλή την καπνιά που έπιασι του πιδούδ βγήκι μαύρου.”

Τα μήλα και ο κλέφτης.

Ο νταή Δρόσος τις τελευταίες μέρες ,κάθε πρωί που πήγαινε στο περιβόλι του με τις μηλιές, το ξακουστό φυτώριο, διαπίστωνε ότι μια μηλιά ήταν τρυγημένη. Αγανακτισμένος με τον κλέφτη ο νοικοκύρης αποφάσισε τη νύχτα να παραφυλάξει και να τον πιάσει. Μόλις σκοτεινίασε είδε μια σκιά να μπαίνει στο φυτώριο και να ανεβαίνει σε μια μηλιά αρχίζοντας τα κόβει μήλα, έτρεξε και βρέθηκε από κάτω από τη χαμηλή μηλιά, σηκώνει το χέρι του και αρπάζει τον άγνωστο κλέφτη από τα αχамνά του. Τα σφίγγει με δύναμη και τα στρίβει, τα μπουρντίζει, ο κλέφτης βόγκηξε από τον πόνο.

“Ποιος είσαι ρε; του φώναξε ξαναστρίβοντας τα αχамνά του ακόμα πιο πολύ. Ο Κλέφτης ξαναβόγκηξε πιο δυνατά από τον μεγάλο πόνο αλλά μιλιά δεν έβγαλε,

Στρίβοντας τώρα με τα δυο χέρια του τα παπάρια του κλέφτη του φώναξε νευριασμένος.

“Λέγε ρε χαμένε, ποιος είσαι;

Μισολιπόθυμος από τον δυνατό πόνο ο κλέφτης έβγαλε μια πνιχτή κραυγή:

“Ου Μήτσους ο μπρος” {Δηλαδή ο Μήτσος ο Βουβός.}

Καλά που δεν τα πατήσαμε.

Καράμπουναρ 1955,

Ήταν δυο φίλοι κολλητοί όπως θα λέγαμε σήμερα, τεμπελοκαλπαζάνηδες του κερατά. Όλες τις δουλειές τους τις άφηναν για την τελευταία στιγμή. Ο χειμώνας είχε μπει για τα καλά, το κρύο έσφιξε και καιρός μύρισε χιόνι. Τότε θυμήθηκαν ότι δεν είχαν φέρει ξύλα από το βουνό για να καίνε στις σόμπες τους. Την τελευταία στιγμή αποφάσισαν να πάνε να κόψουν ξύλα και συμφώνησαν από βραδύ την άλλη μέρα να πάνε για ξύλα. Πρωί-πρωί, πήραν τους μπαλτάδες και μια “γκαργκάνα” και κίνησαν για το βουνό. Πέρασαν το Καζαντζι και ανηφόρισαν το “ζωντάν τεπέ” το ανέβηκαν με δυσκολία γιατί το χιόνι άρχισε να πέφτει πυκνό, ύστερα κατηφόρισαν από την άλλη μεριά προς τη μεγάλο μπαϊρι με τους μεγάλους και πυκνούς μεσιέδες. Το χιόνι έγινε χιονοθύελλα. Μη μπορώντας να συνεχίσουν βρήκαν έναν καϊά απάνεμο και άραξαν. Εκεί τους βρήκε το βράδυ. Την άλλη μέρα που σηκώθηκαν, ξυλιασμένοι από το κρύο και θεονήστικοι προχώρησαν πιο βαθιά στο μπαϊρι, Το χιόνι είχε φτάσει το ένα μπόι. Περπάτησαν άσκοπα και αρκετά, έχασαν τον προσανατολισμό τους και χάθηκαν στο πυκνό δάσος των βελανιδιών. Η πείνα τους θέριεψε, απεγνωσμένα έψαχναν να βρουν κάτι να φάνε, κάποια στιγμή ο ένας είδε στο βάθος

σ’ ένα άνοιγμα κάτι να μαυρίζει και να αχνίζει.

“ Αντάς κεί γλέπου μια κουμούλα να αμπρίζει, σίγουρα είναι κάτι που τρώιτι, ας πάμι να διούμε κι να φάμε.

Καραμπναριώ τικα μασάλια

Συντάχθηκε απο τον/την Θεόφιλος

Σάββατο, 30 Απρίλιος 2011 19:33 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 30 Απρίλιος 2011 19:43

Πλησίασαν την κουμούλα, την είδαν που άχνιζε ζεστή-ζεστή και ρίχτηκαν με τα μούτρα στο φαΐ .

Αφού έφαγαν με λαιμαργία αρκετό ένωσαν να τους βρωμάει άσχημα αυτό που έτρωγαν. Τότε ξαναλέει ο πρώτος :

“ Μουτιό, αυτά που τρώμι είναι σκατά.” και τον απαντά ο Μουτιός:

“ Φίλους, καλά που δεν τα πάτσαμι.”

ΘΕΟΦΙΛΟΣ